

MURASZOMBAT ÉS VIDÉKE

társadalmi és közgazdasági hetilap,

A „Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület” hivatalos közlönye.

== Megjelenik minden vasárnap. ==

Előfétési ár:

Egész évre 6 kor. félre 3 kor. egye. szám 20 fillér. Előzetesi pénzek és reklamációk Hirschl N. könyvnyomdájába küldendők.

Felélős szerkesztő:

SINKOVICH ELEK

Kiadó: A Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztési közlemények a lap szerkesztésébe küldendők.

Hirdetési díj: 4 hasábos petisors egyszeri hirdetésnél 20 fill. többszöri hirdetésnél soronként 12 fill. Bélyegdíj 60 fill. Nyilttér petitorsa 50 fill.

A vasutról.

Lapunk múlt számában említettük, hogy Zalavármegye törvényhatósága a körmend—zala-lövő—muraszombati vasutvonalnak Zalavármegye területén áthaladó 10 kilométer szakaszára 600000 koronát szavazott meg.

Barthalos István engedélyes ezzel megnyerte a második esatát, melyet ugyancsak megfeszített erővel folytatott erős küzdelem előzött meg. Az első csata alatt értem azt, a melynek eredménye vármegyénk részéről megszavazott 360000 korona.

Az eddig elért eredményt látva, nem tagadhatjuk, hogy a körmend-zala-lövő-muraszombati vasut ügye szerencsés kezekbe van letéve, mert a kezdet várakozáson felüli sikert mutat. Mindez vérmes reményekre jogosít fel bennünket, tudva azt, hogy mindazon vasutvonalak, melyeket Barthalos István eddig tervezett, szerencsésen kiépültek.

Ami azonban eddig történt, bármily nagyra becsüljük is az ered-

ményt, azt csak kezdő lépésnek, legfeljebb a munka felének kell tekintenünk. A nehéz küzdelem, az érdekelt-ség hozzájárulásának biztosítása, a mely igazolni fogja az egész vasut-terv életképességét, még hátra van.

Hogy vasutra, különösen egy az ország belseje felé vivő vasutra, mily nagy szüksége van járásunknak, azt felesleges bővebben fejtegetnem, azt tudjuk és érezzük mindnyájan. Már több egy évtizednél vonult el feletünk, mióta az első vasut-terv életre kelt, de az akadályokkal ezideig megküzdeni nem tudtunk. A mi vasutunk hazajáró kísértetté, tengeri kigyóvá lett.

Küzdelmeink eddigi eredménytelensége azonban ne kedvetlenül es bennünket, mert ha erős akarattal, közös és megfeszített erővel munkálkodunk vasutunk létrehozásán, az akadályokat, melyek nem leküzdhetlenek, elhárítani és a sikert kivívni remélhetjük. A mily agilis ember Barthalos István, aki ma is itt van köztünk, elfáradott hozzánk, ő rajta nem fog

mulni, ha ismét kudarcot vallanánk, hanem azt egyedül az érdekelt-ség nembánomságának, nemtörődöm-ségének kellene tulajdonítani.

Reméljük és hisszük, hogy járásunk érdekelt községei, birtokosai és mindazok, a kik a vasutat komolyan óhajtják, nem fogják megvonni legmesszebbmenő támogatásukat a körmend-zala-lövő-muraszombati vasutól, mely a siker reményével kecsesget.

Hallottuk több oldalról emlegetni a tömeges jegyzéseknek azt az állítólagos akadályát, hogy azok, akik az alsó-lendva-muraszombat-regedei vasutra jegyeztek, ezen vasutnál a jegyzett összegekre nézve most is obligóban vannak. Ez azonban csak látszólagos akadály, mert komolyan senki sem hiheti, hogy az alsó-lendva-regedei vasut kiépüljön most, hogy a 28000 forint vármegyei segély elesett és a hiányzó összeg 93000 forintra emelkedett, mikor a 65000 forint hiánya miatt is megfeneklett. E miatt az obligó miatt bátran jegyezhet bárki a körmend-zala-lövő-muraszombati vas-

TÁRGZA.

Sárika büszkessége.

Irtá: Kiss György.

A felvidék egyik látogatott fürdőhelyén voltam szerencsés nyári szabadságomból egy hónapot tölteni. A fürdő vendégek, kik egymással jobb ismeretségben voltak, egy kirándulást rendeztek a Kárpátok egyik nagyszerű vízéhez; hova kisebb csoportokba oszolva, avagy párosan haladtunk regényes utainkon kitűzött célunkhoz. Én Sárika kisasszonnyal haladtam a meredek uton felfelé, s hogy őt az esetleges szerencsétlenségtől biztosítsam, voltam bátor felajánlani koromat, hogy gyakorolt turista menéssel segítségére legyek drága társnőmnek. Sárika valóban félteni s őrizni való teremtés volt, mert külső előnyei mellett még az a jó tulajdonsággal is bírt, hogy aranyos nyelvecskéjét úgy pörgette, mint ha csak egy valószínű miniatúr csörgő kigyócska lenne. Ha e piczi eperajkak megnyitk, a férfiak ellen valóóság szurony támadást intézett, mindenkiere volt valami olyas megjegyzése s nyilatkozata, hogy bizony fülüg pirult volna tőle még a legszilajabb, világi is.

Történt pedig, hogy a beszéd fonala, vagyis az ő csicseregése az irodalomra tért át. Elmondá az ő

véleményét egyik, vagy másik íróról, s csodálatos, egyiket sem kedvelte, mindenikben talált gáncsolni valókat.

Különösen helytelen dolognak tartom, — mondá — mikor a leírásokban a nőkről úgy beszélnek, mint valami piaci áruról, feltüntetik külső burkolatunk s értékünk ahhoz mérik, hogy milyen szépen tudunk mosolyogni, szemünkkel kacsingatni, bájosan tudunk mozogni stb. stb., — szóval mint ha valami hirdetés felét olvasnák, melyben árukat kínálják a nagy közönségnek, én bizony ki kérem magamnak, hogy az én nevemet kiírják s így pellenegre állítsák.

Hiába próbáltam meggyőzni, hogy nem kell azt úgy tekinteni, mintha mi csak egy szokásból dicséregtük a hölgyeket, hanem csak bíralatot mondunk felettük, ugy, hogy ki nyerték meg inkább tetszésüket s mi köté le figyelmünket s az nekünk őszinte meggyőződésünk mit így kirogatunk; — de oly erősen vélte álláspontját picizny kis nyelvecskéjével, hogy jobbnak láttam feladni a védelmet . . .

Elértünk a gondvrai nagy vízéhez s ezzel különben is vége szakadt a további vitának.

Midőn vissza tértünk engem otthagytott s nők társaságába olegyedt s egész uton nem beszéltem többet vele; s nekem is más utitársam akadt.

Néhány napra e kirándulás után, valami jótékony célú hangversenyt rendezett a fürdőközönség, hol vele és másokkal igen jól el is mulattam, s másnap beküldtem a hangversenyről a tudósítást a hölgyek névsorával egyik fővárosi lapnak, hol az másnap közölve is lett s az ő nevét persze csupa kiméltességből nem irtam bele. Azonban igen csalódtam, ha azt hittem, hogy ezzel meghódítom magamnak. Mert megakartam magamnak hódítani csak azért is, hogy meg legyek védve attól, hogy ellenem is használja csörgő nyelvecskéjét. Harmadnap, midőn egyik sétányon vele találkoztam, tekintetek elfordította s üdvözlétem szóra sem méltatta.

Egy barátommal jöttem össze este s elmondtam neki, hogy miként vagyok a Sárikával, ugy látszik haragszik reám; s mi legboszantóbb az, hogy magam sem tudom miért.

De hogy le hordott — mondá — mindennek elmondott, ami csak nyelvének jól esett. Ingeny élőtnék nevezett minden scribler embert.

Na, megállj, mert ezért boszut állok, kiállték engem lehordani minden ok nélkül, ez nem járja. A legközelebb ugy feldicsérem egy lapban a legkevessébb bajokkal és tulajdonságokkal fogom felruházni. Legalább ez nemes boszu lesz!

Midőn csakugyan alkalmam volt boszumat

